

børligt, og ster der noget utilbørligt, skulle de vedkommende skuldige nok blive tagne i Kraven og maaste fatte i Rachotten, men i hvert Fald ifalde Straf ligesom alle andre Forbrydere. Nej, det, man vil gjøre, er at indføre noget nyt og derved gøre Indgreb i Ejendomsretten, og det maa jeg og Mindretallet ogsaa modsætte os fuldt ud. Jeg vilde antage, at det allerbedste var, om Staten købte dette Stykke Forstrand, hvis det ellers er til at købe for rimelig Pris. Saa kan Staten skaffe og valse med Forholdet ganske, som den vil, men saa længe de vedkommende private Forstrands ejere have deres Ret ifølge tgl. Skøde, gaar det sandelig ikke an at gribe ind i denne Ret uden at give Erstatning derfor.

Efter Foranledning af det, der er fremkommet, navnlig fra den ærede Ordfører, som har stillet i Udset, at Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling vil tage Spørgsmaalet om de private Forstrands ejeres Bjergningsret under Overvejelse, tager jeg Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 4 tilbage.

Formanden (Clausen): Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 4 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Jusfritsministeren (Nellemann): Jeg vil blot i Anledning af, hvad den sidste ærede Taler fremkom med, gøre et Par Bemærkninger, fordi han har misforstaaet mig, og jeg dog ikke ønsker, at denne urigtige Opfattelse skulde finde Rod her i Tinget. Jeg har ikke talt det allermindste om, hvad Arbejdsførerne derovre mene eller ikke mene om deres Suverænitæt paa Forstranden eller slikt. Det har jeg slet ikke talt om. Den Bemærkning, jeg har gjort, refererer sig til Udtrykket i Skødet. Hvis der nemlig skal være noget Hold i det ærede Medlems Raisonnement, maa han raisonnere saaledes, at, fordi der i Skødet staar, at Forstrandsretten er overdraget Køberne „med ligesaa dan Frihed i alle Maader, som Vi og fremfarne Konger udi Danmark det hidtil nydt og haft haver“ — maa det være hans Mening, at disse Ord hjaale den forstrandsberettigede en ganske uafhængig Stilling, som jeg har kaldt en Suverænitæt paa Forstrandens Omraade. (Udfordelse af J. C. Christensen). Ja, ellers har det ærede Medlem jo slet ikke noget at paaberaabe sig, det er jo kun det, som der kan være Tale om at paaberaabe sig, thi mod Hjemlen for, at Staten ikke skulde have den kontrollerende Myndighed, saaledes som Lovgivningsmagten til

enhver Tid finder for godt at udøve den, kan jo dog kun anføres disse Ord i Skødet. Derfor var jeg gaaet ud fra — ingenlunde for at chikanere det ærede Medlem, men tværtimod for at fortolke hans Ord paa den Maade, som forekommer mig at være den bedste og rigtigste Argumentation fra hans Standpunkt — at han i disse Ord vilde lægge det, at den forstrandsberettigede Ejer skulde have samme Myndighed i det hele taget, som Kongen paa sin Forstrand. Men det er kun det, jeg har villet fremføre, at den Betydning kan der ikke lægges ind i de Ord, thi de Ord forekomme i mange andre Støder, hvor Staten har solgt noget, og hvor det umuligt kan være Meningen, og hvor ogsaa Erfaringen har vist, at man ikke har forstaaet det saaledes, at derved Lovgivningsmagtens almindelige kontrolrende, regulerende Virksomhed skulde være udelukket. Det er kun det, jeg har bemærket, og ikke noget om, hvad de vedkommende Personer tro eller ikke tro. Dernæst maa jeg ogsaa fremhæve, at den Indvending, som jeg gjorde mod, at sidste Punktum i § 4, 2det Stykke, udgik, var ikke den, at jeg mente eller sagde noget om, at Køverbander da kunde hujere ustraffet der, thi det følger naturligtvis af sig selv, at de ikke kunne det, men det, som jeg fremhævede, var, at Staten maatte have det i sin Magt at sørge for, at der var ordentlig Organisation af Bjergningsvæsenet alle Vegne paa Landets Kyster og derfor maatte forbeholde sig, naar der ikke fra de private forstrandsberettigedes Side sørgedes herfor, at kunne gribe ind. Det er det, som efter min Mening er Grunden til, at man ikke kan undvære en saadan Bestemmelse.

Formanden (Clausen): For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) Ordet.

J. C. Christensen: Nej, jeg har ikke ment, at ifølge Kongens Skøde skulde vedkommende derovre have en saadan Suverænitæt, men ifølge Kongens Skøde have vedkommende en virkelig Ejendomsret — det er ikke noget Privilegium, der er til Stede, saaledes som for Grundloven af 1849. Og hvori denne Ejendomsret bestaar, har jeg nærmere paavist, den nemlig, at Forstrands ejeren har Ret til ved sine Folk selv at bjærge alt dødt Gods, der indkommer derovre. Jeg har ikke nægtet, at Staten har Ret til at føre Kontrol med Bjergningsvæsenet derovre — det kunde ikke falde mig ind — men jeg siger, at naar Staten vil